

Phẩm 53: BỐN SINH CỦA PHẬT THI-KHÍ (Phần 1)

Khi Bồ-tát còn tu khổ hạnh ở bên bờ sông Ưu-lâu-tần-loa, ngồi nằm theo hoàn cảnh, mặc áo xấu cũ, chỉ nhận vật dùng cần thiết. Mỗi ngày chỉ ăn một hạt mè, hoặc một hạt lúa canh, hoặc một hạt tiểu đậu, hoặc một hạt đại đậu, hoặc một hạt lục đậu, hoặc một hạt đậu đỏ, hoặc một hạt đậu xanh.

Lúc đó vua Thâu-đầu-đàn tìm kiếm Bồ-tát, không biết ở đâu nên hỏi mọi người:

–Hiện giờ con ta ở xứ nào? Làm công việc gì?

Vào tháng, năm ấy vua thăm sai một sứ giả đi thăm hỏi chỗ ở của Bồ-tát. Nhà vua dặn sứ giả:

–Khanh ngày hãy tìm kiếm con ta đang ở đâu? Làm việc gì? Báo tin cho ta biết.

Khi ấy các sứ giả lãnh sứ mạng, tâu vua:

–Hạ thần sẽ y như lệnh Đại vương dạy, không dám trái lời.

Họ vội đi khắp nơi hỏi thăm tin tức, lần lần đi đến xứ Ưu-lâu-tần-loa, thấy Bồ-tát ở nơi đây tu hạnh khổ hạnh khó tu. Sứ giả vội trở về báo tin cho vua Thâu-đầu-đàn:

–Bạch Đại vương, lành thay! Hiện nay đồng tử đang tu khổ hạnh tại xứ Ưu-lâu-tần-loa, chỗ ở của người đều tùy theo hoàn cảnh, mỗi ngày ăn một hạt đậu xanh...

Đại vương Thâu-đầu-đàn nghe tâu như vậy, lòng buồn áo não không vui, cất tiếng than:

–Ôi thôi, con ta ơi! Thân con mềm mại yếu đuối, vì việc gì con phải làm như thế!

Tuần tự trong vòng sáu năm, sứ giả luôn luôn đem những tin tức lành dữ tâu lên cho Đại vương biết. Thuở ấy, nàng Da-du-đà-la dòng họ Thích nghe sứ giả tâu: “Đồng tử đang ở chỗ khổ sở, tu khổ hạnh, chỗ ở ngủ nghỉ tùy hoàn cảnh, mỗi ngày ăn một hạt đậu xanh...” Nàng nghe việc như vậy rồi suy nghĩ: “Vì sao chồng ta đang tu khổ hạnh mà ta an nhiên hưởng thọ. Thật là điều không tốt. Ta cũng tùy thuận pháp tu của đồng tử mà hành khổ hạnh.” Nàng suy nghĩ như vậy rồi, liền cởi bỏ tất cả các đồ trang sức quý giá như chuỗi anh lạc, vàng, bạc, lưu ly, châu, ma-ni, phấn sáp, tràng hoa... rồi mặc toàn đồ trắng, chỉ để lại búi tóc trên đầu. Đồ nằm tầm thường, ăn cơm dờ chỉ sao cho đủ sống. Người đời khổ hạnh không hơn như vậy được.

Sau khi Đức Thế Tôn đã thành đạo rồi, Ưu-đà-di bạch Phật:

–Tại sao Da-du-đà-la khi biết Thế Tôn tu khổ hạnh trong rừng núi, nàng khéo tùy thuận Thế Tôn mà tu khổ hạnh, các người thế gian không thể sánh bằng?

Đức Phật bảo Ưu-đà-di:

–Này Ưu-đà-di, nàng Da-du-đà-la dòng họ Thích, chẳng chỉ mới đời này khi thấy Ta tu khổ hạnh trong rừng núi, nàng có thể theo pháp của Ta mà tu khổ hạnh, nhưng trong đời quá khứ, khi thấy Ta lâm ách nạn nàng cũng theo Ta vào nơi đại khổ nạn.

Ưu-đà-di bạch Phật:

–Việc ấy như thế nào, xin Ngài kể rõ.

Đức Phật bảo Ưu-đà-di:

–Ta nhớ thuở quá khứ lâu xa, trong vùng núi rừng khe thác vô cùng vắng vẻ, yên tĩnh. Ở đó có một con nai chúa dẫn đầu bầy nai, ăn cỏ lá để sống. Vào một hôm nọ, nai tuần tự dạo khắp đó đây, bị sa vào bẫy lưới của một thợ săn. Bầy nai hoảng hốt bỏ chạy tứ tán. Khi ấy chỉ còn một con nai cái thấy nai chúa sa bẫy, liền đứng lại không chạy. Thuở ấy bầy nai biết tiếng người, nên nai cái dùng kệ nói với nai chúa:

Nai chúa phải nỗ lực

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẶNG KINH

*Đầu và chân phải mạnh
Thợ săn rập bừa lưới
Lúc này họ chưa đến.*

Nai chúa dùng kế đáp lại nai cái:

*Ta nay tuy dùng sức
Không thể phá bẫy này
Vì da làm dây lưới
Trói buộc lại càng chặt.
Núi rừng cảnh tuyệt đẹp
Suối ngọt, cỏ xanh ngon
Nguyện cho đời vị lai
Chẳng còn tai ương này.*

Có kệ:

*Thuở ấy hai nai này
Sợ hãi lệ tuôn trào
Do vì thợ săn đến
Cầm gậy lại cầm dao.*

